

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Lynda La Plante

Pure Evil

Copyright © La Plante Global Limited, 2023

Originally published in the English language in the UK as 'Pure Evil' by Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

The moral rights of the Author have been asserted.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

LINDA LA PLANT

ČISTO ZLO

Preveo s engleskog
Boban Jakovljević

Stela

*Krisi Most, za prijateljstvo, dobrotu i duhovitost.
Zaista ćeš mi nedostajati.*

STANICA JUSTON

Protraćio je nedelje, uključujući i nekoliko noći na stanicama Pedington i Čering kros, pokušavajući da proširi područje lova kako bi bio bezbedniji. Klonio se nadzornih kamera, znajući tačno koliko daleko od stanice mora da bude kako bi bio na sigurnom. Znao je da je od presudne važnosti da ne izazove apsolutno nikakvu sumnju, ali to je bilo frustrirajuće.

I tako se te noći vratio u svoje staro lovište. Ali ovog puta je uneo novu dimenziju: uštedeo je dovoljno gotovine da mu bude dozvoljen ulaz u čekaonicu prve klase na stanici Juston tako što je kupio najjeftiniju kartu koja to omogućava.

Odabravši sto s potpunim pogledom na stanicu ispod erкера, poslužio se besplatnom kafom i pecivom. S naočarima bez okvira, u crnoj dukserici s kapuljačom, farmerkama i patikama, s neupadljivim platnenim rancem na leđima, neupućenom posmatraču izgledao bi kao univerzitetski diplomac. Sedeo je leđima okrenut ostatku salona, s olakšanjem što je praktično prazan. Sa svog mesta je mogao da posmatra putnike kako dolaze i odlaze, a jasno je video i sve polaske i dolaske vozova na ekranima. S mobilnim u rukama, izgledao je kao da je fokusiran na razmenjivanje SMS-a, a pažnja mu je zapravo bila usmerena na peron 1. Čekao je prispeće voza s liverpulske stanice Lajm strit. To je bilo veoma plodonosno u prethodnim prilikama.

Dovršivši kafu, iz ranca je izvadio staru čašu od kafe za pneti, dok su pridošli putnici počeli da ulaze u stanicu. Okružen kafićima i štandovima brze hrane, kioscima i knjižarama, bio je fokusiran na putnike s kolicima i koferima. Dok su grupe

rodbine i prijatelja čekale ispred izlaza s perona, veoma se zabrinuo jer, uprkos svim njegovim planovima, izgledalo je da ipak nema sreće.

Poslednji natovareni putnici izašli su s perona kad je njegova antena proradila. Bila je veoma sitna, plave kose skupljene u gustu uvijenu punđu. Na sebi je imala kratku suknju, gležnjače gumenih donova i jeftinu zimsku jaknu. Na ramenu je nosila veliku prljavobelu platnenu torbu širokih naramenica, za koje je, izgleda, bila uvezana smotana vreća za spavanje. Moraće brzo da ustanovi da li se sastaje s prijateljima kako bi s njima otišla nekud na logorovanje. Delovala je dezorijentisano stojeći tako na izlazu dok se rešetka zatvarala. Pogledavši oko sebe, zaputila se ka jednom od slobodnih sedišta namenjenih putnicima i zastala pored štanda s raznim turističkim atrakcijama i besplatnim mapama metroa. Uzevši jednu, okrenula se da pogleda znak koji je pokazivao kuda se silazi ka stanici metroa, pa se onda koncentrisala na tumačenje mape.

Iz salona prve klase trebalo mu je samo nekoliko minuta da kroz hol stigne do nje. Imao je spremnu čašu s kafom i dok je pravio poslednjih nekoliko koraka ka njoj, trznuo se napred, praktično u njeno naručje. Nekom posmatraču u prolazu izgledao bi kao prijatelj koji je grli.

„Izvinjavam se. Bože, dozvoli da očistim ovaj kaos.”

Prosuo je hladnu vodnjikavu kafu iz čaše po njenoj platnenoj torbi i brzo izvadio maramice iz džepa da očisti mrlju. Bila je mnogo mlađa nego što mu se isprva učinilo – šiparica s gadnim aknama i izgrizenim noktima.

„U redu je, ništa se nije prosulo po meni.” Imala je jak severnjački naglasak.

Pažljivo je obrisao mrlju na njenoj platnenoj torbi. „Mislim da nisam napravio preveliku štetu, ali žurio sam na stanicu metroa. Ti si pošla na voz?”

„Ne, tek što sam stigla. Ne brini zbog moje torbe, stvarno.”

„Pa, ja sam verovatno zakasnio na voz na koji sam žurio. Jesi li možda za kafu? Ili čekaš nekog?”

„Ne, sama sam. Nikad dosad nisam bila u Londonu. U stvari, baš sam tražila stanicu metroa. Nikad nisam bila ni u metrou.”

Nervozno se nasmejala, pa pogledala mrlju na svojoj torbi. „Nije strašno, tako da hvala.”

„Kako se zoveš?”

„Heder.”

„Pa, izvinjavam se, Heder. Ako želiš, mogu te otpratiti do metroa. Kuda si krenula?”

Skoro bez imalo oklevanja krenuli su ka izlazu za stanicu metroa. Uhvatio je remen njene vreće za spavanje, insistirajući da je ponese, a u isto vreme ju je pitao gde će boraviti. Izveo je tu rutinu već mnogo puta, te je znao da će njegovi sledeći koraci biti da je na kraju odvede metroom u blizinu svog stana, a onda da joj ponudi ne samo kafu, nego i da svrati na pljeskavicu. Posle toga neće biti teško da joj ponudi i prenoćište. Instinkt ga je dosad izneverio samo jednom.

Na putu ka stanici metroa najvažnije je bilo da ničim ne nagovesti svoje interesovanje jer bi je to moglo uznemiriti. Bitno je da pridobije njeno poverenje. Nameravala je da ode u Pikadili Serkas, pošto joj je prijateljica rekla da je može naći tamo, ili na Kej.

Kad je ponudio da pođe s njom da potraže njenu prijateljicu, Heder kao da je istinski laknulo. Brinula je da bi njen stari preklonni mobilni mogao da se ispazni, pošto je nameravala da ga napuni u vozu, ali nije imala odgovarajući kabl. Kad su se iskricali na Pikadiliju, bilo je prošlo deset i neko vreme su sedeli pored statue Erosa, a onda je Heder počela da deluje zabrinuto. On je na svom mobilnom pogledao koliko je sati, kao da razmišlja o polasku kući, ali pritom je rekao da ne bi voleo da je tu

ostavi samu, iako naokolo ima mnogo turista. Pitao ju je ima li druge kontakte, predlažući da ih on pozove sa svog telefona. Počela je da gricka nokte i odmahнула glavom.

Oklevala je kad joj je ponudio pljeskavicu i pomfit i čak je rekla da bi ona trebalo da časti njega jer joj je toliko pomogao. On nije navaljivao, ali rekao je da je stvarno gladan. Dodao je da zna jeftin ulični štand na kom bi mogli da kupe pljeskavicu. Bilo je važno to što je u međuvremenu ustanovio da ona ima veoma malo novca, ali morao je da sazna još jedan element pre nego što nastavi da gubi vreme.

Koračali su Avenijom Šaftsberi dok je publika izlazila iz pozorišta. Nekoliko beskućnika je već zauzimalo svoja mesta pored izlaza praznih pozorišta. Primetio je kako Heder posmatra jednog mladića i sagnuo se ka njoj, pa prošaptao da mu je drago što on nije u toj situaciji jer je veoma rizično spavati na ulici.

Štand je bio blizu pozorišta Šaftsberi, a tamo je ponekad bilo i drugih uličnih tezgi s turističkim suvenirima. Dok su stajali jedno pored drugog jedući pljeskavice, saznao je poslednju važnu činjenicu. Nije to odmah otkrila, međutim, na kraju je rekla da je možda glupa, ali više ne može da trpi tirade svog očuha, opisivši ga kao siledžiju kog se njena majka plaši.

„Pobegla sam. I to ne prvi put, bežala sam već nekoliko puta, ali uvek su uspevali da me vrate. Sad sam pobegla najdalje.”

„Koliko ti je godina?”

„Četrnaest, skoro petnaest.”

Obrisao je usta papirnom salvetom u koju je bila umotana njegova pljeskavica. Bio je zadovoljan sobom. Nije pogrešio: savršena je. Počinjala je da mu se stvarno dopada i očekivao je da bi to moglo potrajati dve-tri nedelje, pa čak i duže, u zavisnosti od toga kako će se ona pokazati. Sumnjao je da je njen nestanak već prijavljen.

Morao je malo da je ubeđuje kako bi prihvatila prenoćište, rekavši joj da ostane samo dok ne uspostavi kontakt s drugaricom.

Sumnjičavo ga je gledala ponovo grizući već izgrizene nokte. Onda je zgužvala salvetu umrljanu kečapom i bacila je u kantu pored štanda.

„Siguran si? Ne znam da li bi trebalo da prihvatim.”

„Ne želim da misliš da navaljujem na bilo koji način, Heder. Ali stvarno moram da se vratim, pošto moram da učim, a ustajem rano ujutru. Soba je mala i možda ćeš morati da spavaš u svojoj vreći, ali bićeš bezbedna dok ne odlučiš šta ćeš dalje.”

„Živiš li daleko?”

„Dve stanice metroa uz jedno presedanje i stigli smo.”

Nasmešila se, zbacila platnenu torbu na rame, a on je uhvatio remen njene vreće za spavanje. „Ideš li?”

„Ovo je stvarno lepo od tebe. Zaista to cenim, baš ti hvala.”

Otišli su ka stanici metroa Lester skver. Samo još jedan običan mladi par koji zastaje kraj ulaza u kinesku četvrt da joj on pokaže viseće fenjere.

Ništa nije nagoveštavalo užas koji će uslediti.

1

Glavni inspektor Ridli je okupio ceo tim na brifing u sali za sastanke policijske stanice u Kensingtonu. Stolice su postavljene u dva reda oko velikog stola za sastanke i duž zidova. Hrpe svezaka i olovaka postavljene su na sredinu stola, u slučaju da zatrebaju. U uglu su stajala kolica s čajem i kafom.

Policijci su stizali polako, jedan po jedan. Neki su se bavili napadima, krađama, oružanim pljačkama i prevarama. Drugi su bili deo zaštitnih jedinica koje su radile sa seksualnim prestupima, porodičnim nasiljem i nasiljem prema deci. Poslužili su se osveženjima, pa sa iščekivanjem seli za sto. Četrnaestoro policajaca već je bilo za stolom kad su inspektorka Lora Vejd i mlađi inspektor Anik Džoši stigli noseći čaše kafe iz *Starbaksa*. Lora je bacila pogled na sat. Inspektor Džek Vor se još nije bio pojavio i pretpostavila je da će se to desiti u poslednjem trenutku, pa je spustila jaknu na susednu stolicu da je rezerviše. Anik je otklopio svoju kafu, bacio pogled ka vratima, pa tiho rekao: „Džek će zakasniti kao i obično. Znaš li zašto je sazvan ovaj sastanak?”

„Ne, tek sam sinoć dobila mejl. Ali sigurno je nešto krupno. Na prethodnim brifinzima nikad nisam videla ovoliko kolega iz drugih odeljenja.”

„Ni ja.”

Dve stolice u čelu stola ostale su prazne, kao i ona pored Lore. Ponovo je pogledala na sat. Pet do devet. Dve službenice su žurno ušle. Jedna se provukla pored stolice jednog kolege i pritisnula prekidač na zidu koji je spustio veliko belo platno na suprotnom kraju sale. Druga je otišla u čelo stola i uključila

laptop koji je projektovao logo Metropolitenske policije na beli ekran. Onda su izašle.

Tačno u minut do devet, u salu za sastanke ušao je Džek, i dalje u kaputu. Odmah je prišao kolicima s napicima, nasuo sebi šolju čaja, jako ga zašecerio, pa se osvrnuo da osmotri sto. Lora je digla ruku pokazujući da mu je sačuvala stolicu pored nje i on se ozario. Tek što je seo, ušao je načelnik Ijan Henderson i kratko im klimnuo glavom. Oklevao je pre nego što je progovorio.

„Iz ličnih razloga, koje sad ne mogu da objašnjavam, glavni inspektor Sajmon Ridli će na neko vreme napustiti dužnost. Predstaviću vam kolegu kog izuzetno cenim, a koji će ga zameniti. On će odlučiti kako će biti vođeni svi slučajevi na kojima radite dok je glavni inspektor Ridli odsutan. Kao što sam rekao, ne mogu vam reći ništa detaljnije o ovoj situaciji, ali to mora ostati u strogoj tajnosti i ni u kom slučaju ne sme biti otkriveno nikom van ove stanice.”

Niko nije znao kako da protumači ono što je Henderson upravo rekao. Zavladao je opšta zbunjenost, ali niko nije hteo ništa da pita. Neko je tiho pokucao na vrata sale za sastanke i načelnik je žustro prišao da ih otvori. U prostoriju je ušao glavni inspektor Nejtan Klark i stao pored Hendersona.

„Ovo je glavni inspektor Nejtan Klark. On ima spisak svih tekućih slučajeva i razmotriće ih s vama. Izvinjavam se svima što sve do jutros nisam mogao da vam pošaljem nikakvo zvanično obaveštenje. Imperativ je da nastavimo da radimo po najvišim standardima i da timovi sačuvaju svoju posvećenost poslu. Hvala vam i molim vas da poštujuete moj zahtev da ovo zasad ostane u najstrožoj tajnosti.”

Henderson je izašao i ostavio glavnog inspektora Klarka samog sa ostalima. Ako su se nadali da će dobiti dodatno objašnjenje šta se upravo desilo, razočarali su se. Nejtan Klark je na

laptopu otvorio dokument u Vordu, pa usmerio laserski pokazivač ka velikom ekranu na suprotnom kraju stola.

„Dame i gospodo, kad pokažem vaša imena na ekranu, zamolio bih vas da mi date izveštaj o istrazi koju vodite.”

Klark je bio visok i imao je dubok glas. Nosio je besprekorno sivo odelo, savršeno belu košulju i kravatu. Svi za stolom su izvili vrat da bi videli ekran. I dalje su bili zbunjeni onim što se desilo tog jutra, ali poslušali su Nejtana Klarka i sačekali da ih sve prozove.

Posle sat vremena svi su pušteni i vratili su se u glavnu kancelariju. Nisu mogli da razgovaraju o toj situaciji, ni da se raspituju o Ridlijevom odlasku, pošto je sekretarica Nejtana Klarka već prebacivala njegov računar i drugu opremu u Ridlijevu kancelariju. To je bilo čudno, jer bi bilo logično da Ridlijev desktop i laptop ostanu tamo, a da se njegov zamenik naprosto uloguje i koristi ih, ali niko nije obratio previše pažnje na to. Nejtan Klark je sekretarici naložio da iznese nekolicinu Ridlijevih ličnih predmeta, uključujući i veliku saksijsku biljku i kutiju uramljenih slika i zahvalnica. Onda je svaki član tima dobio po otkucanu stranicu s detaljima Klarkove impresivne policijske karijere. Ispostavilo se da je ozbiljan igrač, stručnjak za IT tehnologije i autor naprednog Programa za digitalne dokaze, koji je trebalo da kompjuterski opismeni pripadnike Metropolitenske policije. Vodio je i tim koji je istraživao upotrebu jednokratnih i klasičnih mobilnih telefona kako bi olakšao praćenje i hapšenje osumnjičenih.

Tim je tek na pauzi za ručak dobio prvu priliku da izrazi zabrinutost zbog jutrošnjih događaja. Opšti zaključak je bio da je Ridli bolestan, možda od neke vrste raka, i da je uzeo odsustvo zbog hemioterapije. Dok su trajala ta grozničava nagađanja, Džek se nije oglašavao, ali bio je uznemiren i ljut. Valjda je toliko blizak s Ridlijem da je ovaj u ličnom razgovoru mogao da

mu kaže šta se dešava. Za razliku od ostatka tima, Džek je znao da Ridli boluje od raka od prošle godine, ali Ridli ga je uverio da je sve u redu i da se bolest potpuno povlači. Već je bio odsutan dve nedelje pre tog jutra, a Džeku je rekao da je na više nego zasluženom odmoru. Šta se dešava, dođavola? Srećom, Džek je uspeo da izbegne upuštanje u dublju diskusiju s kolegama, jer je Klark već počeo da ih redom poziva na sastanke u četiri oka.

Džekov sastanak s njim bio je prilično dug. On je pratio istragu napada nožem u lokalnoj radnji i napadač je uhapšen prethodnog dana. Džeka je čekao dugačak sudski proces pošto je osumnjičeni, Rodni Midlton, imao niz nasilnih prekršaja za sobom i odbijena mu je kaucija. Klark je pomno slušao dok je Džek podnosio izveštaj o istrazi koja se završila tako što je policija pratila osumnjičenog do njegovog stana. Klark je pregledao izjave i sugerisao Džeku da temeljnije proveri zdravstveno stanje napadača. U Midltonovom dosijeju ranije je zabeleženo da je šizofreničar i bio je prebačen na psihijatrijsku kliniku radi procene stanja. Klark je rekao Džeku da će tužilaštvo tražiti potpun medicinski izveštaj i da je najbolje da zatraži nalog.

Džek je već bio zakazao sastanak s jednim psihijatrom iz te ustanove, ali Klarku je rekao kako smatra da je Midlton odglumio posle prethodnog hapšenja pre osamnaest meseci, da bi dobio lakšu kaznu, tako da je odležao samo sedam meseci. Nije pomenuo da je Ridli prvi primetio kako tu nešto smrdi.

„Džek, ne zanima me tvoje mišljenje. Molim te, samo pribavi potrebne medicinske podatke jer se čini da njegovo nasilje eskalira. Predlažem i da ponovo razgovaraš s njegovom devojkom.”

Džek je već bio pozvao devojkicu da dođe na dodatni razgovor, ali samo se saglasio s Klarkom jer je želeo da što pre izađe. Džek nije upoznao samog počinioca, pošto je inspektor koji je prvobitno vodio slučaj otišao na duže bolovanje. Pozvan je

forenzički psiholog da proceni optuženog i pruži mišljenje je li sposoban da se izjasni o krivici, da mu se sudi i da učestvuje u sudskom postupku. Činilo se da je Klark preterano revnostaan, ali Džek je to pripisao činjenici da je preuzeo posao od Ridlija u tako kratkom roku. Kad se Džek vratio u glavnu kancelariju, ustanovio je da se većina kolega oseća kao da su bili na saslušanjju, a ne na podnošenju kratkih izveštaja o svojim slučajevima.

Kad je u pola šest krenuo kući, ni on ni ostatak tima nisu imali jasniju predstavu o tome šta se dešava s Ridlijem. Megi je stigla kući ubrzo posle Džeka i čim ga je ugledala, znala je da nešto nije kako valja. On je u kuhinji ubacivao tepsiju u rernu, a Džekova majka Peni je na spratu kupala njihovu ćerku Hanu.

„Šta se dešava?”

„Otkud znaš da se nešto dešava?”

„Pa, obično se ne motaš po kuhinji s čašom viskija pre pola sedam. Jesi imao loš dan?”

„Ne baš. Nešto čudno se desilo i niko od nas ne može da shvati šta se zbiva. Ridli je zamenjen bez objašnjenja. Tako da imamo novog glavnog inspektora koji je preterano oprezan sa svim našim slučajevima. Većina tima pretpostavlja da je Ridli bolestan. Znaš da mu je bio dijagnostikovao rak, a kad sam saznao da ide na hemioterapiju, naterao me je da obećam da ću ćutati o tome. Rekao mi je i da se bolest zvanično povukla i, da budem iskren, poverovao sam mu. U poslednje vreme je bio sjajno raspoložen, skoro da nije ličio na sebe, rekao mi je kako je krenuo u teretanu i pitao me šta mislim o novoj odeći koju je kupio. Začudio sam se kad je uzeo dve nedelje odmora. Čak sam pomislio da je slagao kako se bolest povukla, ali da ne želi nikom da priča o tome. A nije ni izgledao baš najbolje.”

„Zašto ga ne pozoveš?”

„Zvao sam. Ne javlja se. Odmah sam prebačen na govornu poštu.”

„Pa, sigurna sam da će ti se javiti.”

„Verovatno. Matori čudak mi je postao prilično drag... posebno otkako je počeo da me pita za mišljenje o svojoj novoj garderobi, ali to nimalo ne liči na njega... Svi smo bili zatečeni.”

„Koje povrće hoćeš?”

„Šta?”

„U musaku. Imamo spanać i šargarepu.”

„Svejedno... Odoh da obiđem mamu i Hanu.”

Megi ga je uhvatila za ruku. „Možemo li kratko da popričamo pre toga? Nešto me pomalo brine. Deluje li ti Peni dobro?”

Džek je slegao ramenima, a Megi je skinula kaput i dala mu ga.

„Htela sam da porazgovaramo jer sam zabrinuta. Peni mi u poslednje vreme deluje zaboravno i zapitala sam se da joj nije previše naporno.”

„Šta joj je naporno?”

„Pa, svakog jutra mora da vodi Hanu u vrtić, pa da je pokupi po podne. Samo tri sata kasnije Peni je vodi na igralište, pa je vraća kući, hrani je, kupa i sprema za krevet. To je mnogo za ženu u sedamdesetim, znaš.”

„Dobro je, ona uživa u tome... a ja ništa nisam primetio.”

„Dobro, pa, samo sam htela da ti to pomenem. Okači mi kaput u hodnik, a ja ću postaviti sto.”

„Mogao bih naprosto da svratim i porazgovaram s njim, zar ne?”

„Da, mogao bi.”

„Mada je načelnik tražio strogu tajnost. Šta misliš?”

„Džek, sam odluči. Jesi li uključio rernu?”

„O, možda nisam. Pozvaću ga ponovo i ostaviti poruku.” Džek je izašao iz kuhinje da okači njen kaput.

Megi je odmahnula glavom i otišla da uključi rernu. Onda je otvorila frižider i uzela povrće.

Iako je to oprezno saopštila Džeku, bila je istinski zabrinuta za Peni. Primetila je neke stvari koje nisu bile nalik na nju: nekoliko puta u poslednje vreme zaboravila je da isključi peglu, a mašina je bila puna neoprane odeće. To nisu bile previše ozbiljne stvari, ali Megi nisu dale mira. Osim toga, Peni su u vrtiću dali obaveštenje o roditeljskim sastancima, a Megi ga je našla na stočiću u hodniku ispod pjalice.

Kad je Džek ušao u Haninu sobu, ona je bila umotana u meki bademantil, a njegova majka je otvarala fioku da joj izvađi spavaćicu. Džek je zagrlio i poljubio Hanu, pa seo na ivicu njenog malog kreveta i uzeo jednu od njenih plišanih igračkaka.

„Je li danas bila dobra, mama?”

„Da, osim što je pojela keks jednog dečaka, kako tvrdi nova mlada vaspitačica.”

Peni je Hani obukla spavaćicu i tople vunene čarape, rekavši kako noći postaju hladnije, pa će joj, ako se otkrije, bar stopala ostati topla. Hana je uzela plišanu igračku od Džeka, rekavši „tata”. Peni ju je onda uzela u naručje, a Džek je ustao s kreveta da bi mogla da je ušuška. Hana je sad bila prevelika za krevetac, ali i dalje joj je bio potreban osećaj sigurnosti.

„Musaka je u rerni. Hoćeš li večerati s nama?”, upitao je Džek.

„Ne, dušo, leći ću ranije. Sutra ću se naći s nekim prijateljicama kad ostavim Hanu u vrtiću. Planiramo da jedne večeri odemo na bingo, pa ću, kad se dogovorimo, reći Megi, pošto će jedno od vas morati da bude ovde s Hanom.”

„Dobro je što stićeš nove prijatelje”, Džek se nasmešio. „Ponekad brinem što si ostavila sve stare prijatelje u Devonu. Vreme je da nađeš nove zanimacije.”

„Pa, ne znam može li se bingo smatrati novom zanimacijom. Ali večeraćemo i družiti se jednom nedeljno... ako mi se

dopadne. Neke žene dovode muževe, a tu je i jedan vaspitač iz vrtića... on je raspoložen za izlazak.”

„To je sjajno, mama! Samo nas obavesti kad jedno od nas treba da čuva Hanu.”

Peni je izvadila veliku knjigu priča i privukla hoklicu da sedne pored Haninog kreveta. Smanjila je jačinu svetlosti noćne lampe i pogledala Džeka, koji je stajao iznad nje.

„Sve u redu, mili?”

„Da, da. Vidimo se ujutru, osim ako nećeš da ti donesem poslužavnik s večerom u sobu?”

„Ne, dušo, ali hvala na ponudi. Uživaj u večeri s Megi.”

Džek je tiho zatvorio vrata za sobom, a Peni je počela da čita priču Hani. Otišao je u svoju kućnu kancelariju da pozove Ridlija. Ponovo je odmah prebačen na glasovnu poštu, pa je ostavio poruku s pitanjem može li nekako da pomogne i molbom da mu se Ridli javi. Kad se vratio u kuhinju, Megi je bila skувала povrće i upravo je vadila musaku iz rerne. Džek je otvorio flašu crnog vina i uzeo dve čaše.

„Mama deluje bolje nego ikad. Počeće da igra bingo jednom nedeljno s nekim ženama.”

„Nisi joj ništa pominjao?”

„Ne, rekoh ti, delovala mi je dobro. Ostavio sam je da Hani pročita priču za laku noć.”

„Trebalo je da odem i pojubim Hanu pred spavanje”, Megi se namrštila. „Nema veze, lepo je provesti mirno veče s tobom, a stvarno sam mrtva. Danas je bilo baš naporno, mnogo novih slučajeva raka, a kao i obično, imamo užasan manjak osoblja.”

Džek je klimnuo glavom. „Ponovo sam pozvao Ridlija i ostavio mu poruku. Sve ovo je veoma čudno.”

„Možda je stvarno ponovo bolestan i samo bi da bude sam?”, ukazala je Megi. „Uvek možeš da svратиš kod njega i proveriš. Mada, da hoće da to kaže tebi, ili nekom drugom, sigurno bi se javio.”

„Da, verovatno si u pravu... možda ću ga posetiti za vikend.”

Džek je gladno jeo i popili su skoro celu flašu vina, a onda je Megi, kojoj su se oči sklapale od umora, rekla da će se istuširati i leći. Džek je rekao da će rasporemiti sto, pa joj se pridružiti. Ubacio je tanjire i pribor za jelo u mašinu za sudove, oprao tepsiju, obrisao radnu površinu, pa natočio sebi ostatak vina, isključio svetla i popeo se u kancelariju.

Džek je iz aktovke izvadio beleške o istrazi i pogledao koji ga sastanci čekaju sutra. Prvo je trebalo da sa psihijatrom razgovara o istorijatu bolesti Rodnija Midltona. Znao je da će biti dočekan uobičajenom pričom o poverljivosti odnosa lekara i pacijenta, ali nadao se da bi psihijatar, pošto Midlton više nije njegov pacijent, mogao da mu otkrije neke informacije. Po Klarikovom savetu, zatražio je nalog, ali rečeno mu je da za tim nema potrebe pošto je Midlton potpisao izjavu kojom policiji dozvoljava pristup svojim medicinskim kartonima. To je bilo čudno i Džek je stekao osećaj da je Midlton vešt u izigravanju sistema. Imao je zakazan i razgovor s Amandom Dan, Midltonovom devojkom, u njenom hostelu u Šepards Bušu. Midltonov advokat je obavestio Džeka da se iselila iz stana u kom je ranije živela s Midltonom.

Kad se Džek istuširao, Megi je već bila čvrsto zaspala. Trudio se da je ne probudi dok je legao pored nje. Obično je spavala tako čvrsto da se šalio kako je može probuditi samo eksplozija bombe. Isključio je lampu na noćnom stočiću i okrenuo joj leđa. Baš kad je pridremao, začuo je tih žamor iz Penine sobe iznad njih. Okrenuo se pretpostavljajući da je verovatno zaspala ne isključivši televizor. Ležao je na leđima širom otvorenih očiju dok se žamor nastavljao, a onda je ustao ozlojeđeno uzdahnuvši i tiho se popeo do Penine sobe, stao ispred i oslušnuo. To nije bio televizor. Peni je nadugačko razgovarala s nekim preko telefona. Džek je znao da njegova majka ima mobilni. U stvari,

on je insistirao da joj ga kupi, u slučaju da se nešto desi dok je van kuće, ali nikad je nije video, niti čuo da ga koristi. Džek je plaćao račune, te je znao da ga skoro nikad ne koristi. Čuo ju je kako se smeje, a onda se osetio kao da je špijunira, pa se brzo vratio u svoju spavaću sobu.

Zavukao se u krevet i ponovo legao osluškujući, ali žamor se više nije čuo, pa je pretpostavio da je završila razgovor. Razmišljao je onome što mu je Megi rekla i znao je da je zaboravnost njegove mame pomalo zabrinjavajuća. Međutim, Megi je insinuirala da Peni možda pokazuje znake demencije, pored normalnih simptoma starenja. Džek je smatrao da je Megi verovatno preterano pesimistična, pošto je tokom pandemije radila s velikim brojem starijih pacijenata, a mnogi od njih su bili dementni.

* * *

Sledećeg jutra Džek se uspavao. Megi je već postavljala doručak za Peni i Hanu dok se on oblačio i brijao. Seo je za kuhinjski sto, namazao malo maslaca na tost i nasuo sebi kafu, a Megi ga je poljubila u obraz, pa odjurila na posao.

Peni je raščistila sto posle doručka i spremila Hani sok od pomorandže i keks za jutarnju užinu. Džek je Hani dao griz svog tosta dok je sedela u hranilici i primetio je da joj postaje mala. Ona je naučila i kako da digne tacnu i sama sklizne iz hranilice.

„Čuo sam da si sinoć telefonirala?“, oprezno je rekao Džek.

Peni je zatvorila mašinu za sudove i počela da briše kuhinjski pult, dok se Hana zadovoljno smejala i skakala.

Džek je nastavio: „Mislio sam da si možda bila zaboravila da isključiš televizor.“

„O, da. Razgovarala sam s novom prijateljicom o bingu. Znaš, ne bi trebalo da joj daješ taj tost sa semenkama. Često se

zagrcne jer ne ume lepo da ih sažvaće. Sad ću je skloniti odatle jer uskoro treba da krenemo.”

Džek je dovršio kafu i dok je ubacio svoje sudove u mašinu, Peni je smestila Hanu u kolica u hodniku.

„Dobro, odosmo. Prijatan dan, dušo.” Nagnula se s vrata kuhinje i mahnula, a Džek je poslao poljubac ćerki. Nasmešio se kad mu je cmokćući uzvratila istim gestom.

Džek je uzeo aktovku iz kancelarije, obukao kaput i ušao u kuhinju da proveri je li sve isključeno. Primetio je da je Peni zaboravila Haninu užinu. I dalje je stajala na kuhinjskom stolu u torbici za hranu sa šnirom, na kojoj je bilo ispisano Hanino ime. Rešio je da to odnese u vrtić kad krene na razgovor sa psihijatrom.

Deset minuta kasnije Džek se parkirao ispred kapije vrtića koja je bila zaključana dok su deca unutra. Pozvonio je i sačekao stavljajući masku. Posle nekoliko minuta, izašla je lepa tinejdžerka i on joj je dodao kesicu kroz ogradu. „Moja mama je zaboravila da ovo ponese za Hanu Vor.”

„O, hvala, odneću joj. Ja sam Kerol, pomoćna vaspitačica”, nasmešila se pa se vratila u vrtić. Pogledao je na sat shvativši da nije video da se Peni vratila kući pre nego što je krenuo, ali rekao je sebi da je verovatno otišla u kupovinu pre nego što se vidi s novim prijateljicama.

Dok je uspeo da nađe mesto za parkiranje kod psihijatrijske ordinacije nedaleko od Ulice Merilbon, već je kasnio petnaest minuta.

Ime Angusa Simora stajalo je na mesinganoj ploči ispred zgrade. Džek je ušao u malu recepciju. Za zakrivljenim stolom sedela je prilično stara žena koja je digla pogled kad je prišao. Nosila je masku, pa je Džek brzo navukao svoju, koja mu je visila s desnog uva.

„Imam zakazano kod doktora Simora.”